

Ա Յ Յ

Լճած էի քեզ ակամայ

Ինչպէս երազ մը կը քողուս երբ արեւծագը կու գայ.

Ա՛լ այս արեւն ափսոսանքէս դալկացաւ.

Բայց մութ գիշերըս փայլ կ'առնէր երբ նիրհի կառքը սըրարչաւ

Լուսադիրիդ ինձ կը բերէր

Եւ տոչորած կուլ կու տայի Լոյսի ակէն հին յուշեր:

Մատներս երկար հայրենական որմերուդ սէրն որոնեցին

Թափառումիս մէջ կեանքի բիրտ նանապարհին,

Անոնք որ ո՛ր միմաստութեամբ ուժեղացած

Գիտցան ժայռերն անգամ փշրել՝ որ կերտեն շէնք մը լուսամած,

Թուլցան այսօր՝ երբ պարտասուն

Փայփայելու եկան որրանս մշտագարուն:

Սակայն անցորդ միբրեւ եկայ եւ ի՛նչ սիրով հիւրընկալուած

Կը մեկնիմ վաղն ու նոյն սիրով զիս կ'ողջունես դուն անկասկած,

Ու ի՞նչպէս ալ սպասեմ նորէն պարկը բարձող ուխտաւորի:

Ո՛հ, երանի՛ քէ պատերուդ կառչած բաղեղն ես ըլլայի...

Եքէ գիրկէդ դարձեալ տաքցած մարմինըս բախտը կը խլէ

Ինչո՞ւ անկամ շրջիմ ինծի վիճակուած դառն ուղիներէ

Երբ հրապոյրիդ ըստրուկ դարձած, ես աւելի կը դառնանամ.

Թող մէկ անգամ

Ծնրադրէի հողուրբտիքիդ հոգեհրաւէր մասունքներուն

Շիրմին առջեւ, կոչ մը քերես չբացընէր կարօտս համբուն

Եւ հալէի եւ մաշէի

Ինչպէս կերուն սիրելիիդ դամբանին վրայ,

Որ կը վառի...

Վենետիկ, 26. 6. 62

ՅԱԿՈԲ ՃԵԼԱԼԵԱՆ

Ձ Բ Հ Ո Ր Ը

Հոգիս անհո՛ւն ջրհոր մըն է...

Ու գրիչըս դոյլը զըւարթ...

Որ անդադար վեր կը բերէ

Այդ անհատնում ջուրը արծաթ...:

Հոգիս մըռայլ գրիչիս հետ՝

Դեռ չերգըւած երգեր վէտ վէտ

Ազմըկելով կը քաշէ վեր...:

Ծարաւ սրտեր ջրհորին քով

Ինձ կը սպասեն հոգեխրոնով...

Ու գրիչըս հեզ՝ ջուրն այդ պաղ պաղ

Կը քաշիտէ աջ, կը քաշիտէ ձախ...:

Թ Ա Ղ Ա Ր Ն Ե Ր Ը

Պատուհանիս առջեւ երկու

Թաղարներ կան մեխակներու.

Իր ձեռներով են տընկըւած...

Ի՛նչպէս կ'անին, ո՛վ իմ Աստուած:

Զոյգ քաղարներ հեգահամբոյր,

Պարտիզպանին կը սպասեն լուռ...

Արեւին դէմ, արեւի պէս,

Սիրահարներ ըլլան կարծես...:

Ոսկեհամբոյր արշալոյսին՝

Իր ձեռներէն ջուր կ'առնէին...:

Հիմա որք են ու քախծալի,

Հիմա ծարաւ ու անօքի...

Վախճամ անոնք վաղը մեռնին...:

Ա՛լ լըճուած են քաղարներն, ա՛հ,

Ու պարտիզպանն, աւա՛ղ, չըկայ...

Կը խոստանամ սիրտս ու հոգիս

Ով բերէ ձեռքն պարտիզպանիս...:

Նիւ Եփֆ

ՆՈՒԱՐԴ ՏԵՐ ՄԻՔԱՅԵԼԵԱՆ
ՕՏԱՃԵԱՆ